

Arrest

nr. 295 953 van 20 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U gaf aan een soennitische moslim te zijn. U bent geboren in 2003 in het dorp Chaharbagh Safa in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. Vanaf uw zevende ging u tijdens de voormiddag naar school en tijdens de namiddag naar uw werk in de schrijnwerkerij, beide gelegen in Moeë Mubarak. Uw vader werkte sinds 2018 bij het Afghaanse Nationale Leger en dit tot aan zijn dood. Uw broer, die twee jaar ouder was dan u, werkte in de Madrassa als Qari.

Einde 2020, begin 2021 is de Taliban te weten gekomen dat uw vader voor het nationale leger werkte. De Taliban nam twee à drie keer telefonisch contact op met uw vader en stuurde, nadat hij hier niet op reageerde, een dreigbrief naar uw vader. Uw vader werd hierin gewaarschuwd dat zijn gezin in slechte omstandigheden zou belanden indien hij niet stopte met zijn werk bij het leger en zich niet vervoegde bij de Taliban. Uw vader heeft de brief vervolgens genegeerd. Een week na de dreigbrief was er in uw dorp een operatie van de overheid tegen de Taliban. Er werden daarbij zes Talibanleden gearresteerd en vier Talibanleden gedood. Een maand later kwam uw vader om het leven tijdens zijn dienst bij een gevecht met de Taliban in Khogyani. Een aantal collega's van uw vader geraakte bij dit gevecht gewond. Een maand tot anderhalve maand na de dood van uw vader heeft de Taliban per ongeluk uw broer vermoord. Hun intentie was om u te vermoorden. Na de dood van uw broer stuurde de Taliban ook u een dreigbrief, waarbij u ervan werd beschuldigd dat u diegene bent die uw vader niet wou laten stoppen met zijn werk bij het leger en dat u informatie aan de overheid hebt doorgegeven omtrent de Taliban. Ze beweren dat er hierdoor een overheidsoperatie in uw dorp doorging, waarbij tien Talibanleden betrokken waren.

U woonde tot aan uw vertrek in uw dorp Chaharbagh Safa. Begin 2021, ongeveer 25 dagen na de dood van uw broer, heeft u Afghanistan verlaten via Kabul. U reisde naar Pakistan en Iran om vervolgens via de Balkanroute Italië en Frankrijk te bereiken. U kwam op 25 augustus 2021 aan in België en verzocht hier op 27 augustus 2021 om internationale bescherming.

Na uw vertrek heeft de Taliban uw oom nog enkele keren in het dorp en in de moskee aangesproken en vroegen ze aan hem waar u was. Uw broer, zus en moeder wonen nog steeds in Afghanistan bij uw maternale oom in Moeë Mubarak.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: een kopie van de legerbadge van uw vader, een kopie van een appreciatiebrief van het werk van uw vader, kopieën van de taskara van uw oudste broer, van uzelf en van uw vader, kopieën van de 1ste dreigbrief gericht aan uw vader en de 2de dreigbrief gericht aan u. U had tijdens het gehoor ook nog een memorycard bij waarop foto's van uw overleden broer en een video van de begrafenis van uw broer alsook nog een foto van u en uw broer samen te zien zijn. Deze foto's en video heeft u op een later tijdstip via uw advocaat aan het CGVS bezorgd.

U had tenslotte een opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud waar u een aanpassing deed betreffende de locatie van de basis waar uw vader tewerkgesteld was. U veranderde "Surkh Rod" naar "201 Selab Corps Command".

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet uit vrees voor de Taliban die u zou willen vermoorden omdat u aan uw vader zou hebben gezegd dat hij voor het ANA moest blijven werken en ze u ook verdenken van het doorgeven van informatie aan de autoriteiten. U vreest tot op heden bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de Taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat u er niet in slaagt het profiel van uw vader als soldaat bij het Afghaans leger aannemelijk te maken. U legt immers oppervlakkige verklaringen af over de job van uw vader, waardoor er ernstig moet getwijfeld worden aan uw verklaring dat uw vader effectief bij het leger werkte. Hoewel volgens uw verklaring uw vader al sinds 2018 bij het Afghan National Army (ANA) werkte, kon u geen relevante informatie over zijn job vertellen. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw vader stelt u: "Ik weet er niet veel over, hij ging naar zijn werk en kwam terug van zijn werk" (P.8). U heeft geen enkel idee van zijn eenheid, functie of graad noch van de inhoud van de taken die hij uitvoerde bij het ANA. U zegt uitdrukkelijk niet te weten voor welke eenheid uw vader werkte (P.8). Op de vraag welke graad uw vader dan had bij het leger antwoordde u dat die informatie kan teruggevonden worden op de badge van uw vader (P.17) en dat hij voor zijn functie het bevel kreeg om te gaan vechten (P.17). U kon verder niets vertellen over de collega's van uw vader; zo zei u dat ze nooit op bezoek kwamen en dat uw vader nooit de namen vermeldde van zijn collega's (P.14) en dat u ook niet wist wie zijn chef was (P.14). Het is weinig geloofwaardig dat in al die jaren dat uw vader voor het ANA zou hebben gewerkt hij niet één keer over zijn collega's of over zijn meerdere heeft gesproken. Als er aan u een beschrijving van uw vader zijn werkuniform wordt gevraagd, zoekt u de foto van de badge van uw vader terug in de documenten die u wil voorleggen en beschrijft u simpelweg wat u ziet: een gecamoufleerd militair uniform (P.8). Aangespoord om verder te vertellen, stelt dat u verder niets weet over de job van uw vader. Uw vader zou nooit over zijn werk gesproken hebben, er werden volgens u geen vragen gesteld (P.8). Er werd u gevraagd of er dan tijdens al die jaren dienst nooit een incident was waar uw vader bij betrokken was. Hierop zei u dat uw vader af en toe vertelde dat de Taliban ergens een aanval had gedaan. Maar als u dan een voorbeeld werd gevraagd antwoordde u eerst dat u geen voorbeeld kan geven; later als u wordt aangemoedigd meer te vertellen, begint u plots over een incident in Khogyani (P.14) waar een paar collega's van uw vader gewond geraakten. Dit alles is hoogst opmerkelijk. Later verklaarde u ook dat uw vader is omgekomen bij een gevecht met de Taliban in Khogyani (P.18). Dat u de antwoorden op deze basisvragen dan ook steevast schuldig moet blijven, doet ernstige vragen rijzen over uw verklaring dat uw vader werkzaam was voor het ANA. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over zijn voorgehouden werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van het profiel en van uw asielmotieven.

Eind 2020 ontving uw vader een dreigbrief van de Taliban. Hij moest zijn job bij het leger opzeggen en zich voegen bij de Taliban (P.11). Hoe de Taliban er achter zou zijn gekomen dat uw vader bij het ANA zou hebben gewerkt, is uit uw verklaringen wel erg onduidelijk. U zei dat u of uw familie het aan niemand hadden gezegd (P.17). U zei zelf dat u met uw jongere broer en zus had afgesproken om te antwoorden dat hij ergens naartoe was als iemand ooit aan jullie zou vragen waar jullie vader was (P.17). Hoewel u of uw familie er alles aan deed om niet aan jullie omgeving en dorpelingen te laten weten dat uw vader bij het ANA werkte (P.17), beweert u dat het net diezelfde dorpelingen zijn die het aan de Taliban hebben laten weten (P.14). Verduidelijking gevraagd voor het feit dat jullie het aan niemand zouden hebben gezegd maar dat volgens u veel mensen in het dorp het toch wisten (P.17), zegt u dat u het toch had gezegd aan iemand. U zou zo tegen een winkeluitbater gezegd hebben dat uw vader bedreigd werd door de Taliban omdat hij bij het leger werkte (P.19). Deze uitleg is uitermate bijzonder, aangezien hieruit zou blijken dat de Taliban al op de hoogte was van het werk van uw vader bij het ANA, en dat het dus niet door uw verklaring bij de winkeluitbater was dat ze er op deze manier achter zouden zijn gekomen. Dit alles roept ernstige vragen op bij uw geloofwaardigheid.

Een ander opvallend punt is dat uw vader de dreigtelefoontjes en de dreigbrief van de Taliban compleet negeerde (P.18). Jullie waren op de hoogte van soortgelijke incidenten waar iemand die voor de overheid werkte het risico liep vermoord te worden door de Taliban (P.15). Ondanks het gekende risico was u diegene die tegen uw vader zei dat hij niet mocht stoppen met zijn werk bij het ANA (P.11), zo stelt u. De reden hiervoor was volgens u dat dit de enige vorm van inkomsten was (P.14). Het is wel opmerkelijk dat in de Afghaanse cultuur een zoon tegen zijn vader zegt dat hij moet blijven werken. Zelf uw oudere broer heeft zich hier blijkbaar niet over uitgesproken. Dat de optie om te blijven werken voor het ANA teneinde een loon te behouden maar tegelijkertijd het risico te lopen vermoord te worden door de Taliban en bijgevolg geen inkomsten meer te hebben, de bovenhand krijgt, is alles behalve logisch en waarschijnlijk. U verklaarde trouwens ook dat vooraleer uw vader bij het leger ging werken uw familie voldoende inkomen had om van te leven door het werk van uw oudere broer als Qari in de moskee (P.16). Om deze reden is het zeer onwaarschijnlijk dat uw vader de dreiging zou negeren en zijn werk verder zou zetten bij het ANA.

U verklaarde dat uw vader om het leven kwam tijdens zijn dienst toen hij samen met zijn collega's in een gevecht met de Taliban in Khogyani terecht kwam. Een paar collega's van uw vader geraakten hierbij gewond (P.18). Het is evenwel opmerkelijk dat de Taliban, na de dreigementen, gedurende drie en een halve maand geen enkele actie tegen uw vader zouden hebben ondernomen en ze hem vervolgens

trachtten aan te vallen tijdens zijn dienst, waar hij omringd was door gewapende collega's, terwijl ze klaarblijkelijk op de hoogte waren van zijn woonplaats.

Een maand na de dood van uw vader werd uw broer vermoord (P.11), zo zegt u. U werd meerdere keren gevraagd om te vertellen wat de omstandigheden waren omtrent de dood van uw broer. Uiteindelijk kon u enkel zeggen dat hij neergeschoten werd aan de moskee (P.19). De Taliban had in een dreigbrief naar u geschreven dat dit "per ongeluk" was (P.9). Aan de foto's die u voorlegde van u en uw broer kan afgeleid worden dat jullie helemaal niet op elkaar lijken. Zo had u een getrimde baard en had u opgeschoren haar. Uw broer is Qari en heeft een opvallende baard. Dat de taliban zich dusdanig zou vergissen, lijkt erg onwaarschijnlijk.

U zou zijn gevlucht vijf maanden na het eerste dreigement. Volgens uw verklaring werden zowel uw vader als uw broer vermoord door de Taliban, terwijl u van begin af aan al het doelwit was. U koos er vreemd genoeg voor om die hele periode in Afghanistan te blijven. Alsof de dreiging nog niet dringend genoeg was, koos u er bovendien ook nog voor om pas 25 dagen na de dood van uw broer te vertrekken (P.20). In die periode bent u niet meer aangesproken of bedreigd geweest door de Taliban. Voorts verklaarde u dat de Taliban niet op uw werkplaats aanwezig was omdat er geen Taliban in de stad Moeë Mubarak kwam; de overheid was daar aanwezig (P.7). Uw werkplaats, de schrijnwerkerij (P.6), lag in diezelfde stad en ook uw oom woonde in Moeë Mubarak. Uw familie is na uw vertrek gaan inwonen bij uw oom (P.10). Na uw vertrek heeft de Taliban nog gevraagd achter u, aan uw oom. Dit gebeurde echter niet bij zijn thuis maar in het dorp of de moskee (P.9). Wetende dat u geruime tijd in Afghanistan bleef na de eerste dreiging en dat uw familie veilig is in Moeë Mubarak bij uw oom, wordt uw verklaarde vrees in twijfel getrokken.

Tot slot moet nog worden vastgesteld dat u slechts weinig documenten betreffende de voorgehouden job van uw vader kon voorleggen bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U beweerde dat u oorspronkelijk alle documenten aangaande uw vader en zijn job bij het ANA had op uw gsm. U zei dat uw gsm vernietigd werd in Turkije, en dat u daarom de documenten niet meer in uw bezit had (P.8). Hoewel de documenten niet meer in uw bezit waren, legde u toch een aantal documenten voor op het CGVS. Uw oom zou die twee maanden geleden verzonden hebben naar u (P.13). Uw oom heeft niet alle oorspronkelijke documenten kunnen opsturen want uw moeder zou volgens uw beweringen alles verbrand hebben uit angst voor de Taliban, die sinds de machtsovername huiszoekingen uitvoeren (P.13). Uit angst voor de Taliban heeft ze de documenten die zouden kunnen bewijzen dat uw vader bij de ANA heeft gewerkt verbrand. U werd geconfronteerd met het feit dat de machtsovername al langer geleden is dan twee maanden en dat uw oom toch nog in het bezit is gekomen van een aantal documenten hoewel deze volgens uw eerdere beweringen verbrand zouden zijn. Vreemd genoeg had uw moeder toch nog de badge en de appreciatiebrief van uw vader zijn werk bij het ANA bijgehouden (P.13). Het risico dat de Taliban achter de job van uw vader zou komen wordt niet verminderd door net deze documenten bij te houden maar wel de moeite te doen om de andere te verbranden.

Dit alles wijst er op dat aan uw verklaringen betreffende het profiel van uw vader en de hieruit volgende asielmotieven slechts weinig geloof kan worden gehecht. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog

plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen

en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat

de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopieën van de taskara van uzelf, uw broer en die van uw vader bevatten louter identiteitsgegevens. De foto op de taskara van uw vader is overigens zeer onduidelijk en kan niet vergeleken worden met de persoon op de foto van de legerbadge die u voorlegde. U legde ook een kopie van een appreciatiebrief van het werk van uw vader neer en twee kopieën van de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Na het persoonlijk onderhoud in het CGVS bezorgde u ons via uw advocaat de inhoud van de memorycard betreffende een aantal foto's en een video, waaronder een foto van uzelf samen met uw broer. Deze foto lijkt eerder het resultaat van digitaal knip- en plakwerk en toont geenszins aan dat de man op de foto uw broer is. U voegde ook nog zes foto's van uw zogezegde broer door nadat hij overleden was. Deze foto's komen uit een videocompilatie van een begrafenis. Deze beelden geven enkel een begrafenis weer en kunnen niet bewijzen dat de overleden man uw broer is, evenmin bewijzen ze de doodsoorzaak van uw broer.

Op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS had u naderhand een opmerking doorgestuurd. U wou zo de locatie van de basis waar uw vader werkte aanpassen van "Surkh Rod" naar "201 Selab Corps Command", hetgeen ook af te lezen valt op de appreciatiebrief van uw vader die u voorlegde op het CGVS. Deze aanpassing heeft geen invloed op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zowel het profiel van uw vader als de echtheid van de voorgelegde documenten wordt ernstig in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker legt op 19 september 2023 per aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het gaat om een kopie van de bankkaart van verzoekers vader die hij in functie van zijn job ontving, alsook om foto's van verzoekers vader in zijn werkuniform en op zijn kantoor. Verweerder legt op 4 september 2023 per aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het gaat om een bundel algemene landeninformatie.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet uit vrees voor de Taliban die u zou willen vermoorden omdat u aan uw vader zou hebben gezegd dat hij voor het ANA moest blijven werken en ze u ook verdenken van het doorgeven van informatie aan de autoriteiten. U vreest tot op heden bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de Taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat u er niet in slaagt het profiel van uw vader als soldaat bij het Afgaans leger aannemelijk te maken. U legt immers oppervlakkige verklaringen af over de job van uw vader, waardoor er ernstig moet getwijfeld worden aan uw verklaring dat uw vader effectief bij het leger werkte. Hoewel volgens uw verklaring uw vader al sinds 2018 bij het Afghan National Army (ANA) werkte, kon u geen relevante informatie over zijn job vertellen. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw vader stelt u: “Ik weet er niet veel over, hij ging naar zijn werk en kwam terug van zijn werk” (P.8). U heeft geen enkel idee van zijn eenheid, functie of graad noch van de inhoud van de taken die hij uitvoerde bij het ANA. U zegt uitdrukkelijk niet te weten voor welke eenheid uw vader werkte (P.8). Op de vraag welke graad uw vader dan had bij het leger antwoordde u dat die informatie kan teruggevonden worden op de badge van uw vader (P.17) en dat hij voor zijn functie het bevel kreeg om te gaan vechten (P.17). U kon verder niets vertellen over de collega's van uw vader; zo zei u dat ze nooit op bezoek kwamen en dat uw vader nooit de namen vermeldde van zijn collega's (P.14) en dat u ook niet wist wie zijn chef was (P.14). Het is weinig geloofwaardig dat in al die jaren dat uw vader voor het ANA zou hebben gewerkt hij niet één keer over zijn collega's of over zijn meerdere heeft gesproken. Als er aan u een beschrijving van uw vader zijn werkuniform wordt gevraagd, zoekt u de foto van de badge van uw vader terug in de documenten die u wil voorleggen en beschrijft u simpelweg wat u ziet: een gecamoufleerd militair uniform (P.8). Aangespoord om verder te vertellen, stelt dat u verder niets weet over de job van uw vader. Uw vader zou nooit over zijn werk gesproken hebben, er werden volgens u geen vragen gesteld (P.8). Er werd u gevraagd of er dan tijdens al die jaren dienst

nooit een incident was waar uw vader bij betrokken was. Hierop zei u dat uw vader af en toe vertelde dat de Taliban ergens een aanval had gedaan. Maar als u dan een voorbeeld werd gevraagd antwoordde u eerst dat u geen voorbeeld kan geven; later als u wordt aangemoedigd meer te vertellen, begint u plots over een incident in Khogyani (P.14) waar een paar collega's van uw vader gewond geraakten. Dit alles is hoogst opmerkelijk. Later verklaarde u ook dat uw vader is omgekomen bij een gevecht met de Taliban in Khogyani (P.18). Dat u de antwoorden op deze basisvragen dan ook steevast schuldig moet blijven, doet ernstige vragen rijzen over uw verklaring dat uw vader werkzaam was voor het ANA. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over zijn voorgehouden werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van het profiel en van uw asielmotieven.

Eind 2020 ontving uw vader een dreigbrief van de Taliban. Hij moest zijn job bij het leger opzeggen en zich voegen bij de Taliban (P.11). Hoe de Taliban er achter zou zijn gekomen dat uw vader bij het ANA zou hebben gewerkt, is uit uw verklaringen wel erg onduidelijk. U zei dat u of uw familie het aan niemand hadden gezegd (P.17). U zei zelf dat u met uw jongere broer en zus had afgesproken om te antwoorden dat hij ergens naartoe was als iemand ooit aan jullie zou vragen waar jullie vader was (P.17). Hoewel u of uw familie er alles aan deed om niet aan jullie omgeving en dorpelingen te laten weten dat uw vader bij het ANA werkte (P.17), beweert u dat het net diezelfde dorpelingen zijn die het aan de Taliban hebben laten weten (P.14). Verduidelijking gevraagd voor het feit dat jullie het aan niemand zouden hebben gezegd maar dat volgens u veel mensen in het dorp het toch wisten (P.17), zegt u dat u het toch had gezegd aan iemand. U zou zo tegen een winkelluitbater gezegd hebben dat uw vader bedreigd werd door de Taliban omdat hij bij het leger werkte (P.19). Deze uitleg is uitermate bijzonder, aangezien hieruit zou blijken dat de Taliban al op de hoogte was van het werk van uw vader bij het ANA, en dat het dus niet door uw verklaring bij de winkelluitbater was dat ze er op deze manier achter zouden zijn gekomen. Dit alles roept ernstige vragen op bij uw geloofwaardigheid.

Een ander opvallend punt is dat uw vader de dreigtelefoontjes en de dreigbrief van de Taliban compleet negeerde (P.18). Jullie waren op de hoogte van soortgelijke incidenten waar iemand die voor de overheid werkte het risico liep vermoord te worden door de Taliban (P.15). Ondanks het gekende risico was u diegene die tegen uw vader zei dat hij niet mocht stoppen met zijn werk bij het ANA (P.11), zo stelt u. De reden hiervoor was volgens u dat dit de enige vorm van inkomsten was (P.14). Het is wel opmerkelijk dat in de Afghaanse cultuur een zoon tegen zijn vader zegt dat hij moet blijven werken. Zelf uw oudere broer heeft zich hier blijkbaar niet over uitgesproken. Dat de optie om te blijven werken voor het ANA teneinde een loon te behouden maar tegelijkertijd het risico te lopen vermoord te worden door de Taliban en bijgevolg geen inkomsten meer te hebben, de bovenhand krijgt, is alles behalve logisch en waarschijnlijk. U verklaarde trouwens ook dat vooraleer uw vader bij het leger ging werken uw familie voldoende inkomen had om van te leven door het werk van uw oudere broer als Qari in de moskee (P.16). Om deze reden is het zeer onwaarschijnlijk dat uw vader de dreiging zou negeren en zijn werk verder zou zetten bij het ANA.

U verklaarde dat uw vader om het leven kwam tijdens zijn dienst toen hij samen met zijn collega's in een gevecht met de Taliban in Khogyani terecht kwam. Een paar collega's van uw vader geraakten hierbij gewond (P.18). Het is evenwel opmerkelijk dat de Taliban, na de dreigementen, gedurende drie en een halve maand geen enkele actie tegen uw vader zouden hebben ondernomen en ze hem vervolgens trachtten aan te vallen tijdens zijn dienst, waar hij omringd was door gewapende collega's, terwijl ze klaarblijkelijk op de hoogte waren van zijn woonplaats.

Een maand na de dood van uw vader werd uw broer vermoord (P.11), zo zegt u. U werd meerdere keren gevraagd om te vertellen wat de omstandigheden waren omtrent de dood van uw broer. Uiteindelijk kon u enkel zeggen dat hij neergeschoten werd aan de moskee (P.19). De Taliban had in een dreigbrief naar u geschreven dat dit "per ongeluk" was (P.9). Aan de foto's die u voorlegde van u en uw broer kan afgeleid worden dat jullie helemaal niet op elkaar lijken. Zo had u een getrimde baard en had u opgeschoren haar. Uw broer is Qari en heeft een opvallende baard. Dat de Taliban zich dusdanig zou vergissen, lijkt erg onwaarschijnlijk.

U zou zijn gevlucht vijf maanden na het eerste dreigement. Volgens uw verklaring werden zowel uw vader als uw broer vermoord door de Taliban, terwijl u van begin af aan al het doelwit was. U koos er vreemd genoeg voor om die hele periode in Afghanistan te blijven. Alsof de dreiging nog niet dringend genoeg was, koos u er bovendien ook nog voor om pas 25 dagen na de dood van uw broer te vertrekken (P.20). In die periode bent u niet meer aangesproken of bedreigd geweest door de Taliban. Voorts verklaarde u dat de Taliban niet op uw werkplaats aanwezig was omdat er geen Taliban in de stad Moe Mubarak kwam; de overheid was daar aanwezig (P.7). Uw werkplaats, de schrijnwerkerij (P.6), lag in diezelfde stad en ook uw oom woonde in Moe Mubarak. Uw familie is na uw vertrek gaan inwonen bij uw oom (P.10).

Na uw vertrek heeft de Taliban nog gevraagd achter u, aan uw oom. Dit gebeurde echter niet bij zijn thuis maar in het dorp of de moskee (P.9). Wetende dat u geruime tijd in Afghanistan bleef na de eerste dreiging en dat uw familie veilig is in Moeë Mubarak bij uw oom, wordt uw verklaarde vrees in twijfel getrokken.

Tot slot moet nog worden vastgesteld dat u slechts weinig documenten betreffende de voorgehouden job van uw vader kon voorleggen bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U beweerde dat u oorspronkelijk alle documenten aangaande uw vader en zijn job bij het ANA had op uw gsm. U zei dat uw gsm vernietigd werd in Turkije, en dat u daarom de documenten niet meer in uw bezit had (P.8). Hoewel de documenten niet meer in uw bezit waren, legde u toch een aantal documenten voor op het CGVS. Uw oom zou die twee maanden geleden verzonden hebben naar u (P.13). Uw oom heeft niet alle oorspronkelijke documenten kunnen opsturen want uw moeder zou volgens uw beweringen alles verbrand hebben uit angst voor de Taliban, die sinds de machtsovername huiszoeken uitvoeren (P.13). Uit angst voor de Taliban heeft ze de documenten die zouden kunnen bewijzen dat uw vader bij de ANA heeft gewerkt verbrand. U werd geconfronteerd met het feit dat de machtsovername al langer geleden is dan twee maanden en dat uw oom toch nog in het bezit is gekomen van een aantal documenten hoewel deze volgens uw eerdere beweringen verbrand zouden zijn. Vreemd genoeg had uw moeder toch nog de badge en de appreciatiebrief van uw vader zijn werk bij het ANA bijgehouden (P.13). Het risico dat de Taliban achter de job van uw vader zou komen wordt niet verminderd door net deze documenten bij te houden maar wel de moeite te doen om de andere te verbranden.

Dit alles wijst er op dat aan uw verklaringen betreffende het profiel van uw vader en de hieruit volgende asielmotieven slechts weinig geloof kan worden gehecht. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

(...)

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopieën van de taskara van uzelf, uw broer en die van uw vader bevatten louter identiteitsgegevens. De foto op de taskara van uw vader is overigens zeer onduidelijk en kan niet vergeleken worden met de persoon op de foto van de legerbadge die u voorlegde. U legde ook een kopie van een appreciatiebrief van het werk van uw vader neer en twee kopieën van de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Na het persoonlijk onderhoud in het CGVS bezorgde u ons via uw advocaat de inhoud van de memorycard betreffende een aantal foto's en een video, waaronder een foto van uzelf samen met uw broer. Deze foto lijkt eerder het resultaat van digitaal knip- en plakwerk en toont geenszins aan dat de man op de foto uw broer is. U voegde ook nog zes foto's van uw zogezegde broer door nadat hij overleden was. Deze foto's komen uit een videocompilatie van een begrafenis. Deze beelden geven enkel een begrafenis weer en kunnen niet bewijzen dat de overleden man uw broer is, evenmin bewijzen ze de doodsoorzaak van uw broer.

Op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS had u naderhand een opmerking doorgestuurd. U wou zo de locatie van de basis waar uw vader werkte aanpassen van "Surkh Rod" naar "201 Selab Corps Command", hetgeen ook af te lezen valt op de appreciatiebrief van uw vader die u voorlegde op het CGVS. Deze aanpassing heeft geen invloed op de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zowel het profiel van uw vader als de echtheid van de voorgelegde documenten wordt ernstig in twijfel getrokken."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft verzoekers gebrekkige kennis over zijn vader stelt verzoeker dat de job van zijn vader risico's inhield en dat zijn vader met hem nooit inhoudelijke zaken besprak.

De Raad ziet niet in op welke wijze de kennis van de eenheid waarbij zijn vader werkte, diens functie of graad, of de inhoud van de taken die hij uitvoerde bij het Afghaanse leger een bijzonder risico zou

inhouden indien verzoeker hiervan op de hoogte zou zijn. Waar verzoeker in zijn betoog aanvoert dat dergelijke zaken niet besproken worden met kinderen, stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de dood van zijn vader, broer en vertrek uit Afghanistan ongeveer achttien jaar was. Dat dergelijke zaken niet besproken worden met kleine en jonge kinderen kan aannemelijk worden geacht. *In casu* was verzoeker op een leeftijd gekomen waarop van hem kan worden verwacht hierover meer informatie te hebben. Het is niet aannemelijk dat iemand van die leeftijd, wanneer gevraagd wordt het uniform van zijn vader te beschrijven, dat verzoeker niets anders kan dan de foto van de badge van zijn vader erbij nemen en simpelweg beschrijven wat hij ziet. Zelfs wanneer hij werd aangespoord om verder te vertellen, stelt hij eenvoudigweg dat hij verder niets weet over de job van zijn vader.

Voor zover verzoeker van oordeel is dat er van hem niet kan worden verwacht dat hij een gedetailleerd verslag kan uitbrengen van wat zijn vader precies deed, wat zijn rang was en wie zijn collega's waren, merkt de Raad op dat het hier niet om details gaat, maar om gegevens die inherent zijn aan een job bij het leger en waarvan kan verwacht worden dat verzoeker die ongeveer meerderjarig is hierover wat meer kan vertellen.

In zoverre verzoeker stelt dat de Taliban de informatie zou kunnen trachten te bekomen en hiermee niet alleen zijn vader, maar ook diens collega's zou kunnen viseren, stelt de Raad vast dat verzoeker zich desbetreffend louter op hypothetische wijze uit en niet concreet toelicht op welke wijze de Taliban deze informatie zou kunnen trachten te bekomen.

Met de stelling dat verzoeker documenten en bewijzen heeft neergelegd van de werkzaamheden van zijn vader namelijk zijn vader in uniform, zijn badge en een appreciatiebrief van het werk van zijn vader en verwerende partij deze objectieve bewijzen naast zich neerlegt, gaat verzoeker eraan voorbij dat met betrekking tot wat hij heeft neergelegd het volgende werd vastgesteld:

“Tot slot moet nog worden vastgesteld dat u slechts weinig documenten betreffende de voorgehouden job van uw vader kon voorleggen bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U beweerde dat u oorspronkelijk alle documenten aangaande uw vader en zijn job bij het ANA had op uw gsm. U zei dat uw gsm vernietigd werd in Turkije, en dat u daarom de documenten niet meer in uw bezit had (P.8). Hoewel de documenten niet meer in uw bezit waren, legde u toch een aantal documenten voor op het CGVS. Uw oom zou die twee maanden geleden verzonden hebben naar u (P.13). Uw oom heeft niet alle oorspronkelijke documenten kunnen opsturen want uw moeder zou volgens uw beweringen alles verbrand hebben uit angst voor de Taliban, die sinds de machtsovername huiszoekingen uitvoeren (P.13). Uit angst voor de Taliban heeft ze de documenten die zouden kunnen bewijzen dat uw vader bij de ANA heeft gewerkt verbrand. U werd geconfronteerd met het feit dat de machtsovername al langer geleden is dan twee maanden en dat uw oom toch nog in het bezit is gekomen van een aantal documenten hoewel deze volgens uw eerdere beweringen verbrand zouden zijn. Vreemd genoeg had uw moeder toch nog de badge en de appreciatiebrief van uw vader zijn werk bij het ANA bijgehouden (P.13). Het risico dat de Taliban achter de job van uw vader zou komen wordt niet verminderd door net deze documenten bij te houden maar wel de moeite te doen om de andere te verbranden.”

en *“De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopieën van de taskara van uzelf, uw broer en die van uw vader bevatten louter identiteitsgegevens. De foto op de taskara van uw vader is overigens zeer onduidelijk en kan niet vergeleken worden met de persoon op de foto van de legerbadge die u voorlegde. U legde ook een kopie van een appreciatiebrief van het werk van uw vader neer en twee kopieën van de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.*

Na het persoonlijk onderhoud in het CGVS bezorgde u ons via uw advocaat de inhoud van de memorycard betreffende een aantal foto's en een video, waaronder een foto van uzelf samen met uw broer. Deze foto lijkt eerder het resultaat van digitaal knip- en plakwerk en toont geenszins aan dat de man op de foto uw broer is. U voegde ook nog zes foto's van uw zogezegde broer door nadat hij overleden was. Deze foto's komen uit een videocompilatie van een begrafenis. Deze beelden geven enkel een begrafenis weer en

kunnen niet bewijzen dat de overleden man uw broer is, evenmin bewijzen ze de doodsoorzaak van uw broer.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij deze documenten en bewijzen wel degelijk in overweging heeft genomen, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, en deze heeft beoordeeld. Verzoeker brengt echter geen enkel concreet element bij om deze pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekers betoog dat de verwerende partij zich verschuilt achter de boutade dat “corruptie en vervalste documenten vaak voorkomen in Afghanistan” en niet werd aangetoond dat ze vervalst zouden zijn, mist feitelijke grondslag. Nergens wordt gesteld dat deze documenten vervalst zijn; enkel wordt er met verwijzing naar objectieve landeninformatie op gewezen dat hieraan weinig bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien betreft dit slechts één component van de motivering met betrekking tot de voorgelegde documenten die als een geheel moet worden gelezen met inbegrip ook van verzoekers verklaringen omtrent het werk van zijn vader. Verzoeker brengt geen concreet element bij dat een ander licht zou kunnen werpen op zijn verklaringen. Voor zover verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verzoek om internationale bescherming subjectief heeft beoordeeld, dient vastgesteld dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Wat betreft de stukken die door verzoeker per aanvullende nota worden neergelegd wordt opgemerkt dat dit slechts fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend.

Ook wordt vastgesteld dat ook deze stukken blijkbaar niet verbrand werden door verzoekers moeder, hetgeen meteen opmerkelijk is, daar door verzoeker vooreerst werd gesteld dat zijn moeder uit angst voor de taliban de documenten, die zouden kunnen bewijzen dat zijn vader bij de ANA heeft gewerkt, heeft verbrand. In die zin is het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker thans talrijke foto's kan neerleggen van zijn vader in uniform en op zijn werk, waardoor onmiddellijk de link met het leger kan worden gelegd. Gelet op verzoekers verklaringen zou men redelijkerwijze verwachten dat dergelijke voor de taliban incriminerende foto's onmiddellijk werden verbrand. Wat betreft de bankkaart van verzoekers vader stelt de Raad nog vast dat hierop geen enkele verwijzing te zien is naar het leger. Bovendien is het niet aannemelijk dat op een dergelijke kaart enkel de voornaam van verzoekers vader wordt vermeld en niet de achternaam, wat meteen ook de geldigheid ervan in twijfel trekt.

Waar verzoeker zich aanvraagt hoe hij kan weten hoe de taliban op de hoogte kwam van de werkzaamheden van zijn vader, aangezien de taliban niet te koop loopt met hun *modus operandi*, gaat hij voorbij aan zijn eigen concrete verklaringen en waarover terecht het volgende kon worden vastgesteld:

“Eind 2020 ontving uw vader een dreigbrief van de Taliban. Hij moest zijn job bij het leger opzeggen en zich voegen bij de Taliban (P.11). Hoe de Taliban er achter zou zijn gekomen dat uw vader bij het ANA zou hebben gewerkt, is uit uw verklaringen wel erg onduidelijk. U zei dat u of uw familie het aan niemand hadden gezegd (P17). U zei zelf dat u met uw jongere broer en zus had afgesproken om te antwoorden dat hij ergens naartoe was als iemand ooit aan jullie zou vragen waar jullie vader was (P.17). Hoewel u of uw familie er alles aan deed om niet aan jullie omgeving en dorpelingen te laten weten dat uw vader bij het ANA werkte (P. 17), beweert u dat het net diezelfde dorpelingen zijn die het aan de Taliban hebben laten weten (P.14). Verduidelijking gevraagd voor het feit dat jullie het aan niemand zouden hebben gezegd maar dat volgens u veel mensen in het dorp het toch wisten (P.17), zegt u dat u het toch had gezegd aan iemand. U zou zo tegen een winkeluitbater gezegd hebben dat uw vader bedreigd werd door de Taliban omdat hij bij het leger werkte (P19). Deze uitleg is uitermate bijzonder, aangezien hieruit zou blijken dat de taliban al op de hoogte was van het werk van uw vader bij het ANA, en dat het dus niet door uw verklaring bij de winkeluitbater was dat ze er op deze manier achter zouden zijn gekomen. Dit alles roept ernstige vragen op bij uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker brengt dan ook geen enkele verklaring voor het feit dat hij enerzijds stelde dat noch hij noch zijn familie aan iemand hebben gezegd dat zijn vader voor het leger werkte en anderzijds wanneer hij

geconfronteerd wordt met zijn verklaring dat veel dorpelingen hiervan toch weet hadden van gedacht veranderde en stelde dat hij tegen een winkeluitbater zou hebben gezegd dat zijn vader bedreigd werd door de taliban omdat hij bij het leger werkte. Hiermee komt verzoekers eerdere verklaring op losse schroeven te staan, aangezien hieruit blijkt dat de taliban al op de hoogte was van het werk van zijn vader bij het leger, en dat het dus niet door verzoekers verklaring bij de winkeluitbater was dat ze er op deze manier achter zouden zijn gekomen. Dit alles ondermijnt wel degelijk verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker vindt het verder opmerkelijk dat verweerder plots rekening houdt met de Afghaanse cultuur waar gesteld werd in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat in de Afghaanse cultuur een zoon tegen zijn vader zegt dat hij moet blijven werken en verzoekers oudere broer zich hier niet over heeft uitgesproken.

Het is verzoeker zelf die in het verzoekschrift inroept dat in de Afghaanse cultuur vaders niets bespreken met hun kinderen ter verschoning van verzoekers onwetendheid over het werk van zijn vader. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen kind meer was en bijgevolg kon worden verwacht dat hij van dergelijke elementaire zaken op de hoogte is of minstens een valabele uitleg kan geven voor het ontbreken van enige kennis.

Indien de redenering van verzoeker dat vaders niets bespreken met hun kinderen zou worden gevolgd, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker zijn vader zou opdragen om niet te stoppen met werken en dit louter omdat het werk van zijn vader de enige bron van inkomsten is.

Ook de Raad acht de optie om te blijven werken voor het Afghaanse leger teneinde een loon te behouden maar tegelijkertijd het risico te lopen vermoord te worden door de taliban en bijgevolg geen inkomsten meer te hebben, geheel niet aannemelijk. Te meer verzoeker verklaarde dat vooraleer zijn vader bij het leger ging werken zijn familie voldoende inkomen had om van te leven door het werk van verzoekers oudere broer als Qari in de moskee.

Waar verzoeker stelde dat hij zijn vader zag als een vriend en in een gesprek zijn mening heeft gegeven omdat het de enige mogelijkheid was om het gezin te onderhouden, plaatst hij deze vaststellingen dan ook niet in een ander daglicht.

Hoewel verzoeker uit de motivering in de bestreden beslissing afleidt dat er geen eerlijk en objectief onderzoek is gebeurd en er sprake is van vooringenomenheid, kan hij gelet op wat voorafgaat niet worden bijgetreden.

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift uitgebreid melding van een vrees voor vervolging vanwege zijn verwestering en zijn verblijf van twee jaar in België.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door de beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry

for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar

personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022, waarnaar verwezen wordt in de verweernota van verwerende partij, die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijnen hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïsoleerd/vervolgd.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker weliswaar dat hij ondertussen bijna twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Losstaand van de vaststelling dat hiervan geen bewijsstukken worden voorgelegd, moet alleszins worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is. Een verdere concretisering en uitdieping van deze elementen ontbreekt.

De duur van zijn verblijf in België sinds augustus 2021, *in casu* slechts twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden.

De Raad erkent dat verzoeker zijn herkomstland verliet toen hij net meerderjarig was geworden, doch verzoeker toont echter niet *in concreto* aan dat deze omstandigheid maakt dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen, zoals deze thans worden vormgegeven door de taliban. Verzoeker heeft minstens tot zijn zeventiende levensjaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er blijkt ook dat verzoeker zeven jaar naar school is geweest en ook als houtbewerker werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Ook stelde verzoeker dat de regering door de dag de macht had in zijn dorp en de taliban 's nachts (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten

aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft het arrest van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Het door verzoeker geciteerde arrest had bovendien betrekking op een verzoeker die zijn verwestering zeer concreet had uitgewerkt, waarbij hij onder meer werd geadopteerd door een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond en een liefdesrelatie onderhield met een niet-moslima.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Waar verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De Raad herhaalt nog dat verzoeker een familiaal netwerk heeft in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP

omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.6. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF